

Julien Sandrel

Viața care mă aștepta

Traducere din franceză de Ela Negreanu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamaț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Irina Mușătoiu
Roxana Nacu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SANDREL, JULIEN

Viața care mă aștepta / Julien Sandrel ; trad. din franceză de Ela Negreanu. -
București : Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-0798-8

I. Negreanu, Ela (trad.)

821.133.1

Titlul original: La vie qui m'attendait
Autor: Julien Sandrel

Copyright © Calmann-Lévy, 2019
Published by arrangement with SAS Lester Literary Agency & Associates

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0798-8

I. ANII

1. Viața mea

— Da, domnule. Se va rezolva, desigur. Complimente soției dumneavoastră.

Închid telefonul, sceptică. Cine altcineva în afară de mine mai folosește această expresie desuetă, din secolul trecut?

Vorbesc ca o bătrână, trăiesc ca o bătrână, discut doar cu bătrânii. *Sunt* bătrână. Bătrână și singură, asta e pe scurt viața mea.

Dar să începem cu începutul.

Mă numesc Romane. Am 39 de ani. Sunt medic generalist, varianta ipohondră cu tendință paranoică. O specializare dintre cele mai originale pe care nu mi-o aplic decât mie, pacienții mei pot să stea liniștiți. Mai mult din obișnuință decât din dorință, locuiesc la Paris, unde m-am și născut. Călătoresc puțin, fiindcă mă tem de aproape orice îți permite să te deplasezi pe o rază mai mare de 10 kilometri. Să urc într-o mașină e o veritabilă ispravă. Ce să mai vorbesc de tren, de vapor sau de avion! Cunosc statisticile, o prăbușire la 12 milioane de zboruri, e mai probabil să câștigi la loto decât să mori într-un accident de avion. Însă pe mine tot mă sperie, întrucât

câștigători la loto, chiar și puțin numeroși, există. Voiajez rar deoarece mi-e frică de păianjeni, de șerpi, de toate gângăniile care înțeapă, mușcă, ciupesc, de paludism, de febra denga, de virusul chikungunya, de turbare, de gripa aviară, să nu fiu răpită de o grupare mafiotă, să nu fac infarct undeva departe de un spital de primă mână, să nu mor deshidratată din cauza unei simple dizenterii.

Spaimele mele au luat de curând amploare. O amploare obsesională, ar zice unii — printre care și psihologul meu. De zece luni, sufăr de ceea ce se numește în mod curent hiperventilație. Cum am un moment de stres, apare senzația că pericolul este iminent și simt nevoia să respir într-o pungă de hârtie ca să-mi recapăt controlul. Imaginați-vă scena la raionul de legume și fructe de la supermarketul din colț: lângă dovleceii bio, o fată se sufocă pentru că din neatenție a pus mâna pe un fruct fleșcăit și își închipuie că o să sucombe peste o oră, victimă a unui atac bacterian — eu sunt fata aceea. Am bucuria de a mă transforma de mai multe ori pe zi într-un cățeluș care gâfâie, iar pungile de hârtie Air France sunt cele mai bune tovarășe ale mele. Prietena mea, Melissa, care printr-un noroc teribil se întâmplă să fie pilot de linie, a devenit furnizorul meu oficial.

Bătrână, singură, ipohondră, ridicolă.

Aș fi putut adăuga și urâtă, însă, ca să fiu sinceră, nu-i adevărat. Prin fața mea defilează zilnic corpuri pe care le examinez în deplină siguranță, la adăpostul mănușilor de latex, și-mi dau seama că al meu nu e cel mai rău. Dar degeaba, nu-mi place acest corp. În consecință, îl ascund sub haine neutre.

Sunt discretă, aproape invizibilă. Oamenii apreciază asta. Oamenii, nu bărbații. Singurul bărbat din viața mea

e tata. Am crescut doar cu el, protejată de el, am urmat mereu calea trasată de el, iar până acum șase luni, încă locuiam cu el. Așa îl iubesc eu pe tata. Până la sufocare. Psihologul meu susține că hiperventilația nu-i altceva decât manifestarea somatică a nevoii mele de aer în relația cu tata: „Nu vi se pare că e o coincidență stranie între problemele dumneavoastră de respirație și decizia de a vă distanța de el?“. Are dreptate, fără îndoială, mai ales că lucrurile nu revin la normal în privința respirației, cu toate că m-am mutat. În pragul vârstei de 40 de ani, m-am hotărât să învăț să trăiesc fără tata. Am întins pânzele și am părăsit portul. Psihologul mă asigură că e o decizie bună. Că era și timpul.

O fi timpul, dar e târziu. Mult prea târziu pentru ca tata să-mi accepte decizia cu seninătate. Am încercat să-i explic că oamenii normali, cu o viață normală, își văd părinții de trei ori pe an și îi sună o dată sau de două ori pe lună, că noi nu suntem obligați să mergem chiar până acolo, că putem deja să trecem de la traiul sub același acoperiș la unul sub acoperișuri diferite, de la supravegherea permanentă a faptelor și a gesturilor mele la un telefon pe săptămână, că l-am cruțat de ani îndelungați de puseuri hormonale și alte toane, că ar trebui să fie mulțumit, nu? Nu, bineînțeles că nu. Pentru tata, această modificare profundă a vieților noastre este pe cât de neguroasă, pe atât de inacceptabilă.

De câteva luni nu-mi mai vorbește decât atunci când e strict necesar. Uneori am senzația că mă aflu în fața unui copil capricios de 65 de anișori, frustrat că-și pierde jucăria preferată. Inițial m-a durut reacția lui. Prea dură, prea radicală. Apoi am asimilat-o. Până la urmă, mă gândesc că o îndepărtare temporară este necesară. Că

ne face bine amândurora. Tata are nevoie de timp ca să accepte noua situație, dar va reuși în final. Odată șocul trecut, relațiile noastre se vor normaliza. Se vor banaliza. Și respirația mea odată cu ele.

Sunt conștientă că vorbesc despre asta ca despre o despărțire amoroasă. *Iei totul prea în serios, biata mea fată. E tatăl tău, nu există nicio ruptură, e doar o distanțare binevenită. Respiră, Romane, respiră.*

O bătrână singură, ipohondră, jalnică, dar care se tratează. Sau măcar încearcă.

După încheierea discuției telefonice cu pacientul meu, iau o pauză de câteva minute ca să beau un pahar cu apă și să-mi răcoresc fața. Astăzi e caniculă. Am impresia neplăcută că sunt blocată într-un hamam, dar fără masaj și fără dulciuri orientale. Îmi țin punga de hârtie la îndemână, căci umiditatea mă chinuie. Hainele se lipesc de mine, pacienții se lipesc de mine, mânușile se lipesc de mine. Dimineață au anunțat la radio 38 de grade. Un record la Paris, chiar și pentru o zi de 15 iulie. Intru în concediu la sfârșitul săptămânii și încă nu știu ce să fac cu el. Nimic nu mă îngrozește mai mult decât să mă pomenesc față în față cu mine însămi — și Dumnezeu mi-e martor că mă îngrozesc multe lucruri. Totuși, sunt obligată să-mi iau acest concediu: Parisul se depopulează simțitor în această perioadă, n-are niciun rost să țin cabinetul deschis. Pentru a mă motiva să părăsesc arșița pariziană, îmi repet că odihna o să-mi întărească barierele imunitare, măcar atât.

Fir-ar să fie, ce cald e! Da, așa vorbesc eu. În minte îmi spun „băga-mi-aș ce mă calcă pe nervi căldura asta de rahat“, dar ideea se dezintegrează când îmi iese din gură. Am cumpărat un ventilator pentru cabinet și altul pentru dormitor. Astă-noapte, sărbătoarea națională e cauza, abia dacă am închis un ochi. Pe ferestrele deschise auzeam certurile la beție ale chefliilor din zonă și nu mă puteam împiedica să nu-mi imaginez că, în orice clipă, un individ cu intenții rele ar apărea în cameră. Ce-i drept, stau la etajul cinci, deci, în afară de dublura malefică a Omului-Păianjen, riscul să dea buzna cineva în casă e destul de limitat. Totuși, eram neliniștită. M-am trezit în câteva rânduri, learcă de sudoare. Altfel spus, e mai bine să nu te pui cu mine azi. Cel puțin, așa îmi formulez ideea în minte — că o să-i trag una în mutră oricui m-ar scoate din sărite. În realitate, și azi, ca în orice altă zi, sunt exasperant de politicoasă.

Îmi dezlipesc bluza de spate pentru ultima dată și deschid ușa. Doamna Lebrun — 70 de ani, păr atât de negru că devine deranjant, dantură atât de perfectă că devine suspectă — intră în cabinetul meu.

E o veche pacientă și o amică de-ale tatei, după spusele sale: când el încă lucra ca gardian în parcul Buttes-Chaumont, știu că se întâlnea cu ea regulat. Într-o vreme i-am bănuț că se știu mai bine decât vor să recunoască. Doamna Lebrun, de obicei foarte volubilă, se așază în liniște pe scaun. Muțenia ei mă miră. Mă îngrijorează.

— Scumpa mea Romane, noi două trebuie să avem o discuție.

Doamna Lebrun mă fixează cu ochi triști. Își ține geanta pe genunchi, strângând-o în mâini. Chipul îi este lipsit de expresie. Nici când nu m-a privit în felul ăsta.

Încă n-o știu, dar doamna Lebrun se pregătește să-mi modifice cursul existenței.

Peste câteva minute, nimic nu va mai fi la fel. Niciodată.

2. Sunt bine

Doamna Lebrun vorbește întotdeauna clar, răspicat, precis. *Asta-i firea mea, doar mă cunoști, scumpa mea Romane.* În orice caz, o cunosc suficient ca să știu că este plină de bunăvoință. Nicidecum genul care umblă cu bârfe sau bate apropouri fără să se gândească la consecințe. Așa că, atunci când mă întreabă cu precauție dacă totul e în regulă, mă trec fiori. Corpul mi se încordează.

— Totul e bine, desigur. Dar eu sunt medicul, mai degrabă eu ar trebui să vă întreb asta. Ce vă aduce la mine?

Încerc să-mi ascund tulburarea în spatele unei jovialități forțate. Doamna Lebrun trage adânc aer în piept și se uită fix în ochii mei.

— O să intru direct în subiect, scumpa mea Romane. Știi că te iubesc. Știi că n-am copii și... te-am considerat mereu... importantă.

Pauză. Prea lungă. Țăcăneala mea paranoică mă face să-mi imaginez ce-i mai rău. Doamna Lebrun o să-mi dea o veste cumplită, doamna Lebrun e pe moarte. Pare totuși în formă, însă prin natura meseriei mele știu cât de vicleană poate fi o boală.

— Romane, am fost la Marsilia weekendul trecut.

Și ce legătură are cu mine călătoria dumneavoastră la Marsilia, doamnă Lebrun? mă gândesc. Dar evident că nu zic nimic. Ea continuă:

— Soră-mea are o fractură de col femural și m-am dus s-o văd. E internată la spitalul Nord.

— Îmi pare rău pentru sora dumneavoastră. Sunt convinsă că lucrurile vor reveni la normal cât de curând. Este încă tânără, din câte știu. Nu vă neliniștiți...

— Nu soră-mea e problema, Romane, ea o să-și revină. Tu ești problema.

Doamna Lebrun m-a întrerupt fără menajamente. Nu e în apele ei.

— Nu sunt sigură că înțeleg... La ce problemă vă referiți?

— Romane, te-am văzut. La Marsilia. Am coborât să cumpăr o revistă de la magazinul spitalului și te-am văzut intrând.

Fir-ar să fie, doamna Lebrun a luat-o razna!

— M-am mirat, fiindcă taică-tău nu-mi spusese că pleci la Marsilia. Dar mai ales pentru că...

— Mai ales pentru că ce, doamnă Lebrun?

— Mai ales pentru că... erai deghizată. Purtați perucă roșcată și o rochie cam decoltată pentru gustul meu, dar, mă rog, așa se fac rochiile în ziua de azi. M-am luat după tine fără să scot un cuvânt. Voiam să aflu.

— Ce tot spuneți, doamnă Lebrun? N-am fost la Marsilia în viața mea, iar sâmbătă am stat în casă și m-am uitat la un sezon complet dintr-un serial american. Ați văzut pe cineva care seamănă cu mine și ați construit scenariul ăsta improbabil, atâta tot. Cum vă simțiți acum? Vă doare capul?

— Scumpa mea Romane, nu-ți bate joc de mine. Sunt bătrână, dar nu proastă. Mă simt foarte bine și mi-ar

plăcea să spun același lucru despre tine. Voiam doar să-ți amintesc că, dacă ai nevoie de ceva, orice, te poți baza pe mine. Nu i-am suflat o vorbă lui taică-tău, firește. O să tac mâlc.

Doamna Lebrun chiar pare foarte tulburată. Îngrijorată cu adevărat pentru mine.

— Toate astea sunt ridicole. Habar n-am ce poveste ați inventat, dar vă asigur că sunt foarte bine. Nu vă mai faceți sânge rău pentru mine, îl am pe tata pentru asta și-mi ajunge.

— Romane, te-am văzut, ce naiba! În capătul celălalt al Franței, ca să nu afle nimeni. Te-am urmărit, l-am văzut pe doctor când te-a poftit în cabinet. I-am văzut privirea posomorâtă, te-am văzut tușind. Te-am așteptat. Peste 30 de minute, ai izbucnit în plâns, cu dosarul medical la subraț. Ți-ai pus ochelarii de soare ca să-ți ascunzi su-părarea. Părai îngrozită. Ai plecat foarte repede. M-am apropiat de ușa doctorului și am citit ce scria pe plăcuță...

Nu pricep o iotă din ce-mi îndrugă doamna Lebrun. Simt că mă apucă o criză. Respirația mi se accelerează.

Doamna Lebrun observă și ea, se ridică și pune mâna pe umărul meu. Ezită câteva clipe, apoi se hotărăște.

— Romane, de ce te-ai dus la șeful secției de pneumologie de la spitalul Nord?

*

Apoi am pierdut șirul conversației. Am început să plutesc.

Doamna Lebrun se străduia cu atâta forță să mă convingă că sunt bolnavă, încât n-am mai încercat s-o contrazic. Trebuia să iasă din cabinet cât mai repede. Căldura